

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobkyně: **MH Firm-Transport s.r.o.**, IČO: 05680891
sídlem Rybná 716/24, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2020 č.j. 1350/2020-160-SPR/3

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 15. 7. 2020 č.j. 1350/2020-160-SPR-3 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále jen „žalovaný“) ze dne 15. 7. 2020 č.j. 1350/2020-160-SPR/3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle ust. § 90

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 27. 4. 2020 č.j. MHMP 606757/2020/Dol (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“) v souladu s ust. § 67 odst. 1 správního řádu rozhodl tak, že žalobkyně se jako provozovatelka motorového vozidla tov. značky X., specifikované registrační značky, dopustila přestupku, neboť v rozporu s ust. § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2000 Sb.“) nezajistila, aby dne 15. 7. 2019 ve 20:37 hodin v Praze 8, v ul. V Holešovičkách (v blízkosti sloupu VO č. 802597, směr Teplice) při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, a to tím, že dosud nezjištěným řidičem byla s vozidlem v daném místě a čase na pozemní komunikaci překročena nejvyšší dovolená rychlost, tento řidič jel s uvedeným motorovým vozidlem rychlostí 81 km/h, a nikoliv, obecnou úpravou pravidel silničního provozu, v obci dovolenou rychlostí do 50 km/h, čímž spáchal dosud nezjištěný řidič přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., a to porušením ust. § 18 odst. 4 téhož zákona, žalobkyně jako provozovatelka daného vozidla se tak dopustila přestupku podle ust. § 125f odst. 1 porušením ust. § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., za což jí byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně namítala, že nebyla prokázána úprava nejvyšší dovolené rychlosti; nebyly též provedeny jí navrhané důkazy. Měla za to, že nejvyšší dovolená rychlost není z fotodokumentace prokazatelná, neboť tam není viditelné žádné dopravní značení, prokazuje pouze to, jak byl nastaven rychloměr. Oproti tomu žalobkyně tvrdila, že v místě bylo povoleno jet 70 km/h, neboť se jedná o čtyřproudou tzv. výpadovku, na takových místech bývá běžně dovolováno jet vyšší rychlostí. Žalobkyně navrhovala k důkazu výpověď řidiče vozidla a ohledání místa, žalovaný je však odmítl bez řádné argumentace. O spekulaci ze strany žalobkyně nešlo, neboť byly navrhovány konkrétní důkazy, nové důkazy mohou být předkládány i v odvolacím řízení, navržení důkazů není zahlcováním správních orgánů, výši povolené rychlosti v místě jednání neprokázal především žalovaný, přičemž i v řízení o přestupku provozovatele vozidla je nezbytné dokázat prvotní protiprávní jednání neznámého řidiče, k čemuž nedošlo. Uvedla, že námitka vyšší dovolené rychlosti v místě měření je věrohodná, žalovaný však místní znalost odvodil z nastavení rychloměru, nikoliv ze skutečné situace, se svou znalostí žalobkyni nijak neseznámil. Odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 9. 10. 2019 č.j. 2 As 74/2018-38 a vyslovila své přesvědčení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a o vadě spočívající v neprovedení navržených důkazů.
3. Tvrdila, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení dle § 125f odst. 5 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., neboť totožnost řidiče byla správnímu orgánu I. stupně žalobkyní sdělena, na přípis správního orgánu I. stupně řidič písemně reagoval se žádostí, aby mu byl stanoven den a čas, kdy se může dostavit k podání vysvětlení. Správní orgán I. stupně však reagoval tím, že zahájil řízení se žalobkyní jako

s provozovatelkou, přičemž jednání řidiče označil za obstrukční taktiku. K tomu namítala, že řidič vozidla ve svém vyjádření uváděl zcela konkrétní skutečnosti, provedení důkazu by bylo nenáročné, tvrzení nebylo možno označovat za účelová. Správní orgán I. stupně však neprovedl dostatečné kroky ke zjištění totožnosti řidiče, neumožnil podat řidiči osobní vysvětlení, popř. si nevyžádal od žalobkyně knihu jízd.

4. Namítala, že obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu, neboť nezveřejnila informaci o zřízení automatického technického systému, měření rychlosti tak bylo provedeno v rozporu s právními předpisy, takto získaný důkaz není možné použít k dokazování, obecní policie není zmocněna ke skrytému pořizování důkazů, poukázal na rozsudky NSS ze dne 5. 11. 2009 č. j. 1 Afs 60/2009-119 a ze dne 25. 2. 2010 č.j. 9 As 38/2009. Žalovaný též zcela pominul odvolací námitku, ve které žalobkyně toto pochybení namítala, čímž zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností.
5. Poukázala na postup v rozporu s ust. § 79a zákona č. 361/2000 Sb., neboť nebylo prokázáno, že by městská policie měřila rychlost na místě určeném policií, městská policie nebyla oprávněna měřit rychlost v ulici Přemyslova, ani Velvarská, nejedná se o místo, které by za tímto účelem určila policie. Poukázala na rozsudek NSS ze dne 1. 6. 2017 č. j. 9 As 274/2016-119.
6. Dále žalobkyně vyjádřila nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobkyně i jejího právní zástupce a neanonymizovaných rozhodnutí krajského soudu a Nejvyššího správního soudu ve věci na webových stránkách Nejvyššího správního soudu, k tomu uvedla obsáhlou argumentaci.
7. Navrhla, aby napadené i prvostupňové rozhodnutí bylo zrušeno a aby byla žalovanému uložena povinnost uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný sdělil, že splnění podmínek pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla je podrobně odůvodněno v napadeném rozhodnutí.
9. Námitka zpochybňující úpravu nejvyšší dovolené rychlosti byla uplatnitelná v řízení o přestupku řidiče, námitka byla navíc vypořádána v napadeném rozhodnutí, přičemž dle měřícího zařízení (resp. fotodokumentace) byla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, nepodložené tvrzení žalobkyně to nemohlo nijak zpochybnit, praktiky zmocněnce označil za obstrukční. Poukázal na to, že v řízení o přestupku provozovatele vozidla se již nezkoumají jednotlivé znaky přestupku řidiče, materiální znak přestupku řidiče je možné přezkoumat jen v řízení o přestupku řidiče. Měl za to, že věrohodností úpravy nejvyšší dovolené rychlosti se přesto zabýval, avšak provedení výsledku svědka (P. K.) či ohledání místa by bylo zbytečné, neboť jde o známou obstrukční taktiku zmocněnce. Uvedl, že nejvyšší povolená rychlost 50 km/h v daném místě je správním orgánům známa i z úřední činnosti, žádné pochybnosti o tom nepanují, na předmětné komunikaci v měřeném úseku není nikde stanovena nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h.
10. Sdělil, že seznam měřených míst dle § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, je uveřejněn na webových stránkách Městské policie hl. m. Prahy, důkaz nebyl

pořízen nezákonně. Námitku ohledně nedostatku oprávnění městské policie k měření v ulicích Přemyslova a Velvarská považoval v dané věci za irelevantní.

11. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil, že správní řízení bylo vedeno pro skutek, kdy dne 15. 7. 2019 ve 20:37 hodin v Praze 8, v ul. V Holešovičkách (v blízkosti sloupu VO č. 802597, směr Teplice) překročil nezjištěný řidič motorového vozidla tov. značky X., specifikované registrační značky, jehož provozovatelem je žalobkyně, na pozemní komunikaci nejvyšší dovolenou rychlost, tento řidič jel s uvedeným motorovým vozidlem rychlostí 81 km/h, a nikoli v obci dovolenou rychlostí do 50 km/h, která je stanovena obecnou úpravou pravidel silničního provozu. K uvedenému závěru jsou ve správním spisu obsaženy následující dokumenty: ověřovací list Českého metrologického institutu č. 8012-OL-70246-19 ze dne 4. 6. 2019 a záznam o přestupku s fotodokumentací ze dne 15. 7. 2019. Správní spis obsahuje i seznam míst k měření rychlosti strážníky městské policie včetně místa, kde došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti, který je přílohou k dopisu ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy Městské policii ze dne 3. 6. 2019, který určuje místa pro měření rychlosti.
13. Žalobkyně byla výzvou ze dne 6. 11. 2019 vyzvána, aby sdělila jméno řidiče, který v daný čas na daném místě vozidlo řídil, s tím, že pokud tyto údaje nesdělí, bude věc odložena. Žalobkyně v přípisě došlém dne 12. 11. 2019 sdělila, že vozidlo řídil P. K., s uvedením jeho adresy, uvedla, že v případě potřeby může cokoli doplnit a poskytnout i knihu jízd, totožné vyjádření poskytla též dne 29. 11. 2019, kde uvedla i datum narození P. K. K výzvě správního orgánu P. K. dne 9. 12. 2019 písemně sdělil, že má zájem podat vysvětlení osobně, nechce, aby bylo zahajováno řízení proti provozovateli, protože by mu již v budoucnu nepůjčil své vozidlo a musel by platit pokutu i s přírůžkou, chce přijít podat vysvětlení, aby mohl rozptýlit pochybnosti správního orgánu. V tomto vyjádření P. K. neuvedl, zda vozidlo skutečně řídil či nikoli. Věc přestupku řidiče vozidla byla následně odložena (usnesením ze dne 2. 1. 2020 č.j. MHMP 957/2020/Dol).
14. Příkazem ze dne 2. 1. 2020 č.j. MHMP 1002/2020/Dol byla žalobkyně jako provozovatelka motorového vozidla uznána vinnou z přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. porušením ust. § 10 odst. 3 téhož zákona, za což jí byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení. Proti příkazu podala žalobkyně odpor, který neodůvodnila.
15. Ústní jednání se konalo dne 17. 2. 2020, žalobkyně ani její zástupce se k danému ústnímu jednání nedostavili, bylo provedeno dokazování, a to fotodokumentací, lustrací vozidla, ověřovacím listem a stanoviskem Policie ČR.
16. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 27. 4. 2020, bylo shledáno, že žalobkyně se dopustila přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. porušením ust. § 10 odst. 3 téhož zákona, za což jí byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení. V odůvodnění správní orgán I. stupně označil použité důkazy (fotodokumentace, záznam o lustraci v registru vozidel, ověřovací list rychloměru, stanovisko Policie ČR ze dne 3. 6. 2019, dle kterého byla městská policie v daném úseku oprávněna měřit) a uvedl, že porušení pravidel bylo zjištěno

automatizovaným technickým prostředkem, totožnost řidiče se nepodařilo zjistit, označení P. K. za řidiče a jeho následné vyjádření považoval za účelovou a obstrukční praktiku, proto byla věc řidiče odložena a bylo vedeno přestupkové řízení s žalobkyní coby provozovatelkou vozidla, byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku dle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., což dokládá spisová dokumentace, materiální znak přestupku byl rovněž naplněn, správní trest v podobě pokuty je namíste uložit v nejnižší možné výměře 2 500 Kč v rámci sazby 2 500 Kč až 5 000 Kč.

17. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím zmocněnce, společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o., odvolání, v němž namítala, že v daném úseku komunikace je povoleno jet 70 km/h, nikoliv jen 50 km/h, k čemuž jako důkazní prostředky navrhuje svědeckou výpověď řidiče a ohledání místa. Měla za to, že věc měla být projednána ve společném řízení s jinými přestupkovými věcmi žalobkyně, jejichž spisové značky uvedla, měly být reflektovány dříve uložené tresty. Dále uvedla, že o probíhající měření v místě nebyla informována (dopravní značkou ani jinak), že řízení proti žalobkyni jako provozovatelce vozidla nemělo být vůbec zahájeno, jelikož žalobkyně správnímu orgánu oznámila řidiče, který byl ochoten se dostavit a podat vysvětlení.
18. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 15. 7. 2020, v odůvodnění žalovaný vyhodnotil, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s právními předpisy, pro zrušení prvostupňového rozhodnutí není důvod, žalobkyně byla řádně shledána odpovědnou za spáchání přestupku provozovatele vozidla dle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., skutek byl nezjištěným řidičem nepochybně spáchán, ke zjištění pachatele přestupku (řidiče) učinil správní orgán I. stupně nezbytné kroky, když opakovaně žalobkyni vyzval k určení totožnosti řidiče, avšak označený řidič neposkytl nezbytné údaje, jež by odůvodňovaly závěr, že předmětné vozidlo v době spáchání přestupku řídil právě on, následně bylo zahájeno přestupkové řízení s žalobkyní coby provozovatelkou vozidla, v řízení nevznikly žádné pochybnosti o konkrétním vozidle, jímž byl přestupek spáchán, ani o tom, kdo byl v době spáchání přestupku jeho provozovatelem. Ztotožnil se se závěrem správního orgánu I. stupně, který dostatečně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve správním spisu se nachází dostatek podkladů a důkazní prostředky tvoří uzavřený celek, žalobkyně pak nevznesla tvrzení ani důkazní návrhy, jež by zakládaly důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku provozovatele vozidla. K odvolací námitce o povolené rychlosti 70 km/h v místě spáchání přestupku uvedl, že jde o pravidelně užívanou spekulaci a ničím nepodložené tvrzení zmocněnce žalobkyně, důkazy mohly být předloženy kdykoliv v prvostupňovém řízení, jde o obstrukční metodu, v řízení o přestupku provozovatele vozidla jsou námitky zpochybňující prokázání přestupku řidiče samy o sobě liché, neboť se neřeší jednotlivé znaky přestupku, ale řeší se přestupek provozovatele vozidla, materiální znak přestupku řidiče bylo možno přezkoumat jen v řízení o přestupku řidiče, s ohledem na to nelze námitce přisvědčit, bylo by zbytečné předvolávat jako svědka P. K. i provádět ohledání místa, námitka je navíc zcela nevěrohodná, nepřezkoumatelná a nenasvědčuje jí obsah spisového materiálu ani znalost správních orgánů z úřední činnosti, v daném úseku je obecnou úpravou stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, o čemž není pochybnost, až na následném úseku je nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h, žalobkyní tvrzená hodnota 70 km/h na uvedené komunikaci nikde není. K dalším odvolacím námitkám uvedl, že

nebylo možné projednávat věc ve společném řízení s řízení jinými, neboť uvedená řízení byla již před odložením přestupku řidiče pravomocně skončena, resp. byla v době předání nyní projednávané věci ve fázi šetření řidiče, z judikatury Nejvyššího správního soudu též vyplývá, že samotné nevedení společného řízení není vadou způsobující nezákonnost rozhodnutí. Uvedl, že správní orgán I. stupně učinil vše nezbytné k identifikaci řidiče, P. K. by však zjevně pokračoval v obstrukcích, jež by nevedly k zjištění skutečného řidiče. Uzavřel, že řízení nebylo stíženo vadou, pro niž by bylo třeba prvostupňové rozhodnutí zrušit.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen "s.ř.s."). Při přezkoumávání vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
20. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože postupoval dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s.

K námitce ohledně nezveřejnění míst k měření obecní policií

21. Soud shledal za důvodnou námitku, dle které nebylo prokázáno, že byl zveřejněn seznam míst k měření rychlosti, přičemž žalovaný se s touto odvolací námitkou nevypořádal.
22. Podle § 24b zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“) platí, že *obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu.* (odst. 1) *Jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stále automatické technické systémy, je obecní policie povinná informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.* (odst. 2)
23. Účelem této informační povinnosti je zajistit, aby veřejnost věděla, že se nachází na monitorovaném místě. Forma uveřejnění takové informace přitom není zákonem dána. Dle komentářové literatury „[z]ákonodárce nijak vhodný způsob zveřejnění nedefinoval, volí jej tedy obec dle svého uvážení, zpravidla by měla být veřejnost o zřízení těchto systémů informována prostřednictvím zveřejnění na úřední desce obce po dobu nejméně 15 dnů a zveřejnění na elektronické úřední desce, případně na webových stránkách obce či obecní policie; vhodné je též zveřejnění v místním periodiku vydávaném obcí. Mnohé obce podávají tuto informaci na pozemních komunikacích a dalších přístupových trasách do obce - tento způsob ovšem zbytečně kolem silnic vytváří další značení“ (Šebesta, P. *Zákon o obecní policii – komentář*. Wolters Kluwer, Praha, 2016, komentář k § 24b, dostupné v systému ASPI). (rozsudek NSS ze dne 19. 8. 2020 č.j. 2 As 309/2019-39)
24. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne nutnost prokázat uveřejnění informace o automatických technických systémech podle požadavků zákona o obecní policii k době před spácháním přestupku (viz např. rozsudek ze dne 8. 10. 2020, č. j. 1 As 247/2020 – 45, ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019 – 39 nebo ze dne 8. 9. 2021, č.j. 1 As 151/2021-36).

25. Soud se proto zabýval tím, zda jsou ve správním spisu podklady pro závěr, že ke zveřejnění informace o umístění automatického technického systému došlo způsobem vyhovujícím § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Správní spis obsahuje ověřovací list rychloměru č. 8012-OL-70246-19 ze dne 4. 6. 2019, ze kterého vyplývá umístění automatického technického systému (rychloměru) v Praze 8 na ulici V Holešovičkách, směr Teplice. Dále obsahuje dokument Policie České republiky s názvem „Místa k měření rychlosti strážníky MP“, kde je pod položkou 105 označeno místo, kde byla měřena rychlost v projednávané věci. Soud shledal, že z těchto dokumentů vyplývá dostatečně jasně umístění automatického technického systému. Ze správního spisu však nevyplývá, že by informace o tomto umístění byla zveřejněna dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, k tomu spis neobsahuje žádnou dokumentaci.
26. Žalobkyně v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítala, že o probíhajícím měření v místě nebyla informována. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na uvedenou námitku nijak nereagoval, ani nedoplňl dokazování k tomu, zda byla informace o měření v předmětném místě náležitě uveřejněna. Z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
27. Lze shrnout, že v daném případě nevyplývá ze správního spisu, ani z napadeného rozhodnutí, že by skutečně došlo ke zveřejnění informace o měření rychlosti městskou policií. V řízení před soudem pak žalovaný sice tvrdil, že informace o měření byla zveřejněna na webových stránkách Městské policie hl. m. Prahy, ke svému tvrzení však nenavrl ani nepřiložil žádné důkazy. Soudu tak nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit pro nezákonnost, neboť v dané věci nedošlo k řádnému zjištění skutkového stavu (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.) a pro nepřezkoumatelnost (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.).

K námitce neprokázání úpravy nejvyšší dovolené rychlosti

28. Soud nesdílí náhled žalobkyně, že by nebyla dostatečně prokázána úprava nejvyšší dovolené rychlosti. Správní orgán I. stupně v tomto směru vyšel z dokazování, které bylo provedeno při ústním jednání dne 17. 2. 2020 a ke kterému se žalobkyně nedostavila, tedy zejména z fotodokumentace, ze které vyplývá, že v předmětném místě a čase byla nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h (což odpovídá obecné úpravě nejvyšší dovolené rychlosti v obci), která byla s daným vozidlem překročena o 31 km/h. Dále vyšel z ověřovacího listu silničního rychloměru, který prokazuje, že tento rychloměr mohl být k měření použit. Z těchto důkazů byl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností, v prvostupňovém řízení nevyšly najevo žádné indicie, proč by takto zjištěný skutkový stav nemohl obstát. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že k prokázání nejvyšší povolené rychlosti primárně postačuje záznam z měřicího zařízení a ověřovací list k měřicímu zařízení (srov. rozsudky ze dne 3. 3. 2011, č.j. 7 As 18/2011-54 a ze dne 24. 2. 2016, 6 As 50/2015-38). Byla-li nejvyšší dovolená rychlost stanovena pouze obecnou právní úpravou, nemohla se na fotodokumentaci nacházet ani dopravní značka, která by rychlost v daném místě omezovala.
29. Žalobkyně v odvolání takto zjištěný skutkový stav zpochybnila, navrhla provedení důkazu výpovědí tvrzeného řidiče a ohledáním místa. I když lze souhlasit se žalobkyní, že i v řízení o přestupku provozovatele vozidla je nezbytné prokázat, že nezjištěným řidičem došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti, je třeba konstatovat, že žalovaný se s návrhem žalobkyně na doplnění dokazování vypořádal, v napadeném

rozhodnutí podrobně rozebral, proč považuje zjištěný skutkový stav za dostatečný a provádění dalšího dokazování za nadbytečné. K tomu soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2018 č.j. 8 As 160/2017-40: „Pokud tedy měření bylo provedeno za okolností nevzbuzujících pochybnosti o jeho správnosti, zejména pokud není rozumného a přiměřeně pravděpodobného důvodu pro obavu z nějaké chyby měření, lze takový důkaz považovat zásadně za dostatečný pro prokázání, že řidič měřeného vozidla se dopustil přestupku spočívajícího v překročení rychlostního limitu. Údaj o nejvyšší povolené rychlosti vzal krajský soud (stejně jako správní orgány) za prokázaný na základě záznamu z automatického rychloměru, z něhož vyplynulo, že v místě přestupku byla nejvyšší povolená rychlost omezena na 80 km/h.“ Tuto úvahu lze přiměřeně aplikovat též v posuzovaném případě. Žalobkyní namítaný rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2019 č.j. 2 As 74/2018-38 na danou věc nedopadá, neboť vychází ze skutkově odlišné situace, kdy rychlost byla měřena policistou a žalobce tam namítal umístění konkrétní dopravní značky v obci.

30. V této souvislosti žalovaný považoval za klíčové důkazy ověřovací list a pořízenou fotodokumentaci, o kterých se domníval, že jsou dostačující k prokázání viny žalobkyně, soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Za této důkazní situace shledal žalovaný jako nadbytečné provádění dalšího dokazování důkazy navrženými žalobkyní, danou námitku považoval též za obstrukční. Soud k tomu dále doplňuje, že správní orgán není ve smyslu § 52 správního řádu povinen provést všechny důkazy navržené účastníky, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč tak neučinil. (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2019 č.j. 7 As 554/2018-31). Žalovaný tomuto požadavku dostál. Soud tak shrnuje, že námitky týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu ohledně nejvyšší dovolené rychlosti nejsou důvodné.

K námitce, že nebyly učiněny dostatečné kroky ke zjištění totožnosti řidiče

31. Soud neshledal důvodnou námitku, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení s provozovatelem vozidla dle § 125f odst. 5 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb.
32. Podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. *provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
33. Podle § 125f odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. *obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*
34. Z uvedené právní úpravy vyplývá, že odpovědnost provozovatele vozidla je objektivní a subsidiární k odpovědnosti řidiče za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č.j. 1 As 131/2014 – 45). Dle odborné literatury: „Jinými slovy řečeno se jedná o povinnost správního orgánu projednat předmětný přestupek provozovatele vozidla teprve tehdy, když přes veškeré úsilí, které od něj lze důvodně očekávat v souladu s principy dobré správy, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě - řidiči, takže věc odložil podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti

za přestupky a řízení o nich, nebo zahájené řízení o přestupku řidiče zastavil podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.“ (Bušta, Pavel; Kněžínek, Jan, Zákon o silničním provozu: Komentář, Wolters Kluwer, ASPI)

35. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46: *„Bylo by však „proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku (zdůraznění provedeno nyní Nejvyšším správním soudem). Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit.“*
36. Touto problematikou se obsáhle zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018 – 22, v němž konstatoval nutnost individuálního posouzení konkrétní situace, a to při zohlednění jemných nuancí každého konkrétního skutkového stavu. Dále zde poukázal na důležitost důsledného odlišování případů, které prokazatelně naplňují znaky obstrukčního jednání ze strany provozovatele vozidla, resp. jeho opakovaně takto jednajících zástupců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016 – 39, ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 As 324/2016 – 46, či ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 As 41/2016 – 47), od těch případů, v nichž ke zneužití práva zjevně nedochází. Shledal, že příslušná „pátrací“ povinnost neplatí (respektive je oslabena) tam, kde se ukáže, že krok provozovatele spočívající v označení osoby údajného řidiče, je pouhou procesní obstrukcí bez reálného obsahu; v tomto směru považoval za velmi významný ukazatel zkušenosti správních orgánů z jejich správní činnosti s postupem konkrétního provozovatele vozidla, popřípadě jím zvoleného zmocněnce v jiných řízeních, přičemž samozřejmě musí být zvážena jejich relevance s ohledem na konkrétní průběh řízení v té které věci. Uvedl, že: *„V případě nejrozumnějších obstrukčních praktik je tedy skutečně namístě nečinit takové procesní úkony, které se s ohledem na povahu sdělených informací, dřívější poznatky z úřední činnosti či jednání samotných provozovatelů vozidel jeví jako zcela neefektivní, bezúčelné či nehospodárné.“*
37. Jak rovněž konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 5. 2017, č. j. 3 As 61/2016 – 44, je třeba *„rozlišovat mezi skutečným splněním povinnosti označit řidiče vozidla, jímž byl spáchán přestupek, a obstrukčními postupy, které jako akt zneužití práva nelze aprobovat a jež (po ověření a zdůvodnění, že jde právě o takový případ) překážku pro uložení správního deliktu provozovateli vozidla podle [§ 125f zákona o silničním provozu](#) nevytvářejí.“*
38. Ve věcech, v nichž se jedná o odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f zákona o silničním provozu, je třeba výše uvedené obecné závěry judikatury aplikovat individuálně podle konkrétních skutkových okolností (viz rozsudek NSS č. j. 2 As 293/2018 – 25 ze dne 29. 5. 2020.)
39. V projednávaném případě žalobkyně sdělila správnímu orgánu I. stupně, že v předmětné době měl vozidlo zapůjčené P. K., sdělila i jeho adresu, avšak nikoli datum narození, které doplnila na výzvu správního orgánu. Žalobkyně zároveň vyjádřila vůli

být v případě zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla být v tomto řízení zastoupená společností Pomáháme a chráníme, s.r.o. Správní orgán I. stupně následně zaslal P. K. výzvu, ve které jednoznačně shrnul skutková zjištění týkající se jednání vykazujícího znaky přestupku, sdělil mu, že byl žalobkyní označen za řidiče vozidla a vyzval jej, aby ve lhůtě 5 dnů podal nezbytné vysvětlení a sdělil, zda byl v předmětné době a na uvedeném místě řidičem předmětného vozidla a zda si je vědom spáchání popsaného protiprávního jednání. P. K. na tuto výzvu ve stanovené lhůtě reagoval, sdělil, že má zájem podat vysvětlení osobně, nechce však telefonicky, požádal o komunikaci datovou schránku a o sdělení termínu, kdy může přijít s tím, že může kdykoli, nemá žádná jiná plánovaná jednání. Na to správní orgán I. stupně reagoval odložením věci ze dne 2. 1. 2020, kde konstatoval, že ze sdělení osoby uvedeného řidiče není patrné, zda v předmětný čas na uvedeném místě předmětné vozidlo řídil. V prvostupňovém rozhodnutí k tomu správní orgán I. stupně uvedl, že P. K. v podání neuvedl, zda vozidlo řídil a s ohledem na jeho osobu, která vystupuje hojně v jiných řízeních a je známá svými obstrukčními praktikami, považoval správní orgán i toto podání za obstrukční a účelové. Žalovaný tento postup aproboval, poukázal na obstrukční taktiky používané P. K.

40. I když je třeba připustit, že žalobkyně zde formálně označila osobu řidiče vozidla a tvrzený řidič P. K. písemně reagoval na výzvu správního orgánu I. stupně s tím, že podá vysvětlení do protokolu, nespátřuje soud pochybení v postupu správního orgánu I. stupně, který následně řízení o přestupku řidiče odložil. V souladu se shora uvedenou judikaturou správní orgán vycházel ze své zkušenosti s osobou údajného řidiče P. K. a s jeho postupy v jiných správních řízeních, kdy považoval za zřejmé, že by ani další komunikace s P. K. nevedla ke zjištění skutečné osoby řidiče. Soud k tomuto postupu správních orgánů nezaujal žádné výhrady.
41. Soud konstatuje, že P. K., který byl žalobkyní označen jako řidič vozidla, je soudem znám z úřední činnosti jako osoba, která vystupuje ve velkém množství řízení obdobného charakteru a dopouští se obstrukčních praktik (k tomu viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2019 č. j. 15 A 95/2019-33, či ze dne 4. 5. 2021, č. j. 2 A 66/2019 – 22 a na něj navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2021 č.j. 1 As 145/2021-41, a dále rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2021 č.j. 9 As 265/2020-43, ze dne 16. 7. 2020 č.j. 6 As 2/2020-38, ze dne 23. 11. 2016 č. j. 6 As 36/2016 - 29, ze dne 4. 10. 2017 č. j. 8 As 146/2016 - 29, či ze dne 6. 2. 2019 č. j. 9 As 429/2018 - 35, č. 3864/2019 Sb. NSS, a tam odkazovaná judikatura). P. K. byl jako řidič uváděn též v četných jiných řízeních, k tomu např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 3. 2015 č. j. 30 A 84/2014-37, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015 č. j. 30 A 55/2014-36, rozsudky NSS č. j. 8 As 110/2015-46 a č. j. 6 As 239/2015.
42. Z výše uvedeného vyplývá, že P. K. na výzvu správního orgánu k předmětné věci písemně své stanovisko nesdělil, lze mít za to, že ani pokud by správní orgán I. stupně sdělil P. K. na jeho žádost termín možného sepsání protokolu, nevedlo by to ke zjištění totožnosti řidiče, provádění dalších úkonů správním orgánem by tak bylo bezúčelné, správní orgán I. stupně nepochybil, pokud věc řidiče odložil.
43. K neoprávněnosti měření rychlosti obecní policií v daném místě

44. Podle ust. § 79a zákona č. 361/2000 Sb. *za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.*
45. K namítanému postupu v rozporu s ust. § 79a zákona č. 361/2000 Sb. soud uvádí, že dle prvostupňového rozhodnutí (viz strana 3) měření rychlosti v daném případě proběhlo na základě stanoviska Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy k provádění měření rychlosti orgánem Městské policie hl. m. Prahy v součinnosti s Policií České republiky (ze dne 3. 6. 2019); uvedené stanovisko je založeno ve správním spisu. Z obsahu tohoto stanoviska lze učinit závěr, že Městská policie hl. m. Prahy byla v předmětné době oprávněna k měření rychlosti v daném úseku.
46. Nic nenasvědčuje tomu, že by umístění automatizovaných měřících prostředků neodpovídalo vymezení dle stanoviska, žalobkyně netvrdí, ani neprokazuje, že byly automatizované měřící prostředky umístěny jinde, soud nemá důvod o jejich skutečném umístění pochybovat. V ulicích Přemyslova ani Velvarská, na které žalobkyně poukázala v žalobě, v uvedené věci rychlost měřena nebyla, místo spáchání přestupku (tj. konkrétní místo na ulici V Holešovičkách) je pak ve stanovisku uvedeno v rámci míst k měření rychlosti strážníky městské policie pod č. 105. Ani tato námitka tedy není důvodná.
47. Návrh žalobce na naprostou anonymizaci rozhodnutí pak soud nepovažuje za žalobní námitku, neboť daný návrh se nijak netýká napadeného rozhodnutí či řízení, které jeho vydání předcházelo, a tedy ani předmětu tohoto řízení. Soud má za to, že tento návrh, resp. nesouhlas je určen Nejvyššímu správnímu soudu a soud se k němu proto nebude vyjadřovat. Soud v této souvislosti pouze odkazuje na přechozí vyjádření Nejvyššího správního soudu k této argumentaci žalobce (tj. usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017-161, rozsudky ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35, ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019-33, ze dne 27. 3. 2019, č.j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, č.j. 10 As 321/2017-38, a mnohé další).
48. S ohledem na výše uvedené soud zrušil napadené rozhodnutí bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s., neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění.
49. V dalším řízení bude na žalovaném, aby se zabýval otázkou, zda byla informace o umístění automatického technického systému před spácháním přestupku náležitě uveřejněna způsobem vyhovujícím § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, doplnil v této souvislosti dokazování a následně přezkoumatelně vyhodnotil, zda byly požadavky na uveřejnění dané informace v předmětném případě splněny. Podle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. je žalovaný vysloveným právním názorem Městského soudu v Praze vázán.
50. O nákladech řízení soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně byla ve věci samé úspěšná, proto jí přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobkyní v daném řízení představují soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč, tedy celkem 6 200 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu) a náhradu hotových výdajů po 300

Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 9 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách:

www.nssoud.cz.

Praha 4. října 2022

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně